

μερείᾳ τὰς κακίας αὐτοῦ, τὰς μοχθηρίας, τὰς καταχθονιότητας, τὰς μικροραδιουργίας, τὰς ῥηθικάς δολοφονίας; Ὁχι, ὅχι· δὲν εἶναι οὐδ' αὐτός, οὗτος εἶναι μὲν πλεόν ἢ Φαρισαῖος· ἀλλ' ὁ Ἰ. Χριστὸς δὲν ἔλαβεν αὐτόν, ἵνα τὸν θέσῃ ἀντιμέτωπον τοῦ ταπεινοῦ, τοῦ εὐσυνειδήτου Τελώνου. Δὲν ἦτο ἄξιος τοσαύτης τιμῆς.

Ἡξεύρετε τίς εἶναι ὁ ἀληθὴς Φαρισαῖος; Εἶναι ἐκεῖνος ὁ μεγαλόσχημος ἐνάρετος, ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἀληθῶς νηστεύει δις τῆς ἐβδομάδος, ὁ ὁποῖος τῷ ἔντι ἀποδεκατοῖ τὰ ὑπάρχοντά του· ὁ ὁποῖος ὁμῶς —ἀκούσατε! — ἔχει τὴν ἀλαζονίαν, τὴν ἀπανθρωπίαν, τὴν ἀθεοφροσίαν νὰ στρέφῃ τὸν μικρὸν ὀφθαλμόν του πρὸς τὸν ἀμαρτωλὸν τελώνην, καὶ ἐνώπιον τοῦ ἐτάρχοντος καρδίας καὶ νεφροῦς νὰ ξεστομίῃ. «Οὐκ εἰμὶ ὡς οὗτος ὁ τελώνης!»

Κρίμα εἰς ὅλας τὰς ἀρετάς του, κρίμα εἰς τὰς ἐλεημοσύνας του, κρίμα εἰς τὴν δῆθεν δικαιοσύνην του, κρίμα εἰς τὴν σωφροσύνην του! Ἐτόλμησεν ὁ ἄθλιος βλέπων τὸν ἀδελφόν του συντετριμμένον, νὰ ξεστομίῃ. «Ὁ Θεός, εὐχαριστῶ σοι, ὅτι οὐκ εἰμὶ ὥσπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, ἢ καὶ ὡς οὗτος ὁ τελώνης!»

Περὶ τούτου ὁ ἀκαμπτος, ὁ ἀσπονδος τῆς ἀλαζονίας ἐχθρὸς Ἰησοῦς εἶπεν «Ἀμήν, λέγω ὑμῖν· ἐκεῖνος ὁ ἀμαρτωλὸς τελώνης ὁ μὴδὲν κατακρίνας εἰμὴ ἐαυτόν, κατέβη δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ. Ὁ δὲ δίκαιος, ὁ νηστεύων, ὁ δίδων εἰς ἐλεημοσύνας τὸ δέκατον τῶν εἰσοδημάτων του, ὁ μὴδὲν ἀδικῶν, ἀπῆλθε κατακεκριμένος· διότι κατέκρινε τὸν ἀμαρτωλὸν ἀδελφόν του.

Ὁ ἔχων ὧτα ἀκούει ἀκούετω.

Βλ. Σκορδέλης

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Calentura. — Διὰ τῆς λέξεως ταύτης οἱ Ἰσπανοὶ διακρίνουσι τὴν παραφροσύνην ἣτις γεννᾶται ἐκ τοῦ σφοδρῶτατος ἡλιασμοῦ ἢ τῆς ἡλιασέως, διότι περὶ αὐτῆς ὁ λόγος, ἀφοῦ πρὸ μικροῦ καὶ νῦν ἔτι πολλὰ ἠρίθμησε δυστυχῶς κ' ἐν Ἑλλάδι θύματα. Ἐπέρχεται δὲ ἡ *Calentura*, ὅταν ὁ καύσων εἴναι τόσῳ ὑπερβολικὸς, ὥστε προσβάλλει καὶ τοὺς ἐν τῇ σκιᾷ ἱσταμένους ὁ ἡλιασμός, καὶ προδηλοῦται δι' ἀσφυξίας, ἰλίγγου, καὶ εἰδους τινος ἀναβρασμοῦ τοῦ ὁργανισμοῦ ὥσάν νὰ ἐτήκετο ὁ μυελὸς ἐντὸς τῆς κεφαλῆς! Ὄχι, τότε τὸ πρόσωπον, κυανούνται τὰ χεῖλη καὶ ἡ διάνοια σαλεύει προκαγγέλουσα τὸν θάνατον, ὅστις καμμίαν φορὰν ἐπέρχεται ταχύτατος καὶ ἀπόνως, συχνότερον δὲ εἰς τοὺς μὴ ἰδρώνοντας ἢ εἰς τοὺς ἰδρώνοντας!

Ἰδοὺ τ' ἀποτέλεσμα τῆς ἐκτάκτου θερμότητος — τῆς θερμότητος ἣτις διαλύει τῆς φύσεως τὸν λήθαρον διὰ τῶν πρώτων πνοῶν τῆς ἀνοίξεως καὶ ζωογοεῖ τ' ἄνθη εἰς τὸ πᾶν — τῆς θερμότητος ἣτις

φονεῖ, ἀμα ὡς ὑπερβῇ ἀνεκτόν τι ὄριον! Αὐτὰ τὰ φοβερά ἀποτελέσματα μετριάζονται διὰ τῆς ἐξατμίσεως τοῦ ἰδρώτος μας, διότι ἡ ἐξάτμισις ἀφαιρεῖ θερμότητα ὡς πᾶς τις πείθεται ἀφοῦ κινήσῃ εἰς τὸν ἀέρα βράχει·σαν δι' ὕδατος τὴν χεῖρα, ἢ ριπίδιον πρὸ ἰδρῶτος προσώπου. Διὰ τοῦτο καὶ κρυώνομεν ἐκτιθέμενοι εἰς τὰ ρεύματα τοῦ ἀέρος ὅταν εἴμεθα ἰδρωμένοι. Ἀλλ' ὅταν ἡ τοιαύτη ἐξάτμισις τοῦ σώματος δὲν ἀρκεῖ ὅπως ἀντιπαλαίσῃ κατὰ τοῦ περιβάλλοντος καύσωνος, ἐπέρχονται τὰ φαινόμενα τοῦ ἡλιασμοῦ, ἅτινα διεσθύνονται κυρίως κατὰ τῆς κεφαλῆς, ἣν καὶ πρὸ πάντων πρέπει νὰ ὑπερασπίζωμεν κατὰ τῶν φλεγουσῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων.

Ἀλεξήλια λοιπὸν ὅλοι, ἐλαφρά, λευκά, ὑπερραμένα διὰ πρασίνου ὑφάσματος ὅπερ συμφέρει καὶ τῇ ὑγείᾳ τῶν ὀφθαλμῶν, ἀλεξήλια πρῶτον πρέπει νὰ μεταχειριζώμεθα ὡς ὅπλα κατὰ τοῦ ἡλιασμοῦ, ὅσον καὶ ἂν ἡ κιβδηλοεγγένεια θέλῃ αὐτὰ παρ' ἡμῖν, τῶν πλουσιῶν μόνον προνόμοια! Ἐπειτα ὁ πῖλος, ἔστω καὶ αὐτὸς ἐλαφρὸς, λευκός, πλατύχειλος, καὶ ἀχύρινος, καλλίτερον μάλιστα πέταστος ἐκ τῶν κοινοτέρων, στοιχίζων ὀλιγώτερον καὶ προφυλάσσων περισσότερον. Ἐκεῖνοι οἱ πῖλοι μὲ τὰς μικρὰς δικτυοφράκτους ὅπας, οἱ ἀκριδοπωλούμενοι ὡς ἀερίζοντες τὴν κεφαλὴν, εἶνε πολὺ ἀμφιδόλου ἀποτελεσματικότητος. Ἐπειτα καὶ τὰ ἐνδύματα πρέπει νὰ ᾖ λευκά κ' ἐλαφρά, καὶ ἡ φανέλλα — χρῆσιμωτάτη ἰδίως διὰ τοὺς ἰδρώνοντας — λεπτοτάτη, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἦ κανονικὴ (*normal*) ὡς ἡ ἐμπορικὴ ἀγυρτεία κατονομάζει εἶδος τι τοιούτων ἐφευρεθὲν τάχα ὑπὸ Γερμανοῦ τινος καθηγητοῦ, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἦ μαλλίνη κατὰ προτίμησιν. Τέλος τὰ θαλάσσια λουτρά καὶ ἡ διαμονὴ ἐν ἐναέρῳ τόπῳ εἰς τὰ μαλλὸν ὁρσιστικὰ μέσα τοῦ ὁργανισμοῦ κ' ἐπομένως τὰ σώζοντα ἀπὸ τοῦ ἡλιασμοῦ. Ἀλλ' ἐσχὴν ὅλοι δὲν δύνανται ν' ἀπολαύσωσι πάντοτε, καὶ δὴ τὰ θαλάσσια λουτρά, εὐπρόσιτα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς ὅλους, ἀπομένουσι τὸ κυρίως συμφέρον κατὰ τοῦ ὑπερβολικοῦ καύσωνος μέσον· προσθέτω λοιπὸν καὶ περὶ αὐτῶν δύο λέξεις, μὴ εἰσερχόμενος, ἐννοεῖται, εἰς λεπτομερείας ἱατρικάς, διότι οὔτε ἱατρός εἶμαι, οὔτε αἱ σημειώσεις αὐταὶ ὧδε ἐπιτρέπεται νὰ ᾖσιν ἄλλο τι ἢ γνώσεις πρακτικαὶ ἅς πᾶς τις πρέπει νὰ ἔχῃ.

Τὰ θαλάσσια λουτρά. — Ἰαίνουσι τὴν ὑγίειαν τῶν ἀσθενῶν — ἐννοεῖται ὅχι ὅλων — καὶ αὐξάνουσι τὴν τῶν ὑγιειῶν. Τίνων ἀσθενῶν τὴν ὑγίειαν ὠφελοῦν, θὰ σᾶς τὸ εἰπωσιν ἐν ἀνάγκῃ — εἰς ἣν εὐχομαι νὰ μὴ εὐρεθῇτε — οἱ ἱστροί. Ὅτι δὲ αὐξάνουσι τὴν τῶν ὑγιειῶν, οὐδεὶς ἀμφιβάλλει, ἀφοῦ αὐτὰ εἶνε καθαρότης, γυμναστικὴ, ἐλευθερία, ἀνεσις, ἀήρ καθαρὸς, ἰώδιον. Ἀλλ' ἵνα ὑπάρξωσι πάντα ταῦτα, ἀνάγκη πάντως τὸ λουτρὸν νὰ γίνηται ἐν παραλίᾳ ἀμμόδει ἢ χαλικώδει, μακρὰν τῶν πόλεων, ὅπου τὸ ὕδωρ εἶνε διαυγὲς καὶ ὁ ἀήρ καθαρός. Ἐν τοιαύτῃ τοποθεσίᾳ, πρέπει νὰ καταδυώμεθα διὰ μιᾶς εἰς τὴν θάλασσαν, ἀφοῦ ξεϊδρώσωμεν, μὴ ἐκτεθειμένοι εἰς

φεύμα άέρος, και να κινώμεθα έν αύτῃ, άν δέν γνωρίζωμεν να κολυμβώμεν, διαμένοντες μέχρις ου αίσθανθώμεν μικρόν ρίγος, όποτε παραχρήμα πρέπει να έξερχώμεθα τῆς θαλάσσης. Τό θαλάσσιον λουτρόν δέν πρέπει να γίνηται μετά τό φαγητόν, αλλά πάντοτε πρίν αύτοῦ, και εἶνε πάντοτε καλόν να έρωτάται ό ιατρός περί τῆς χρησιμότητος αύτοῦ, τῆς διαρκείας κ. λ. διότι ούχι σπανίως, άνθρωποι φανταζόμενοι έαυτούς ύγιείς και ούδεμίαν περιμένοντες επί τῆς θαλάσσης βλάβην, εὔρον έν αύτῇ και αύτόν τόν θάνατον. Συμβουλεύουν τινες να πίνουν οί λουόμενοι όλίγον θαλάσσιον ὕδωρ· ή συμβουλή όμως φαίνεται στερούμενη σκοπιμότητος, ένῶ αναντιρρήτως φρόνιμον εἶνε μετά τό λουτρόν να πίνη τις ποτηράκι κονιάκ, ή μάλλον ώραιάς ψυχρᾶς πατρινῆς μαστίχας.

Τομάται. — Μᾶς τὰς έφεραν έκ Μεξικου οί Ισπανοί, και δέν χρειάζεται να εἰπω βεβαίως έγω πόσον καλῶς έπραξαν, άποῦ σήμεραν δέν ὑπάρχει μαγειρεῖον όπερ να μὴ τὰς δέχεται. Η χημικὴ ἀνάλυσις ἀπέδειξεν ότι περιέχουν ὕδωρ—80 τοῖς 100 —γαλάκτωμα, ζάκχαριν, άρωμα, χρώμα, και ιδιαιτερόν τι ὀξύ, οὐσίας δηλ. ὧν ή ένῶσις αποτελεῖ συνολον τροφῆς άκρως εὐχαρίστου κ' εὐπέπτου, ὡς έξηγεῖ ή πολλή των χρῆσις έν τοῖς θερμοῖς τόποις όπου ή πέψις γίνεται βραδυτέρα. Αἱ τομάται τρώγονται ὡμαί, εἰς σαλάταν με όλίγον μαϊδανό, κρόμμυον, ή σκόροδον — και οὕτως ό λαός μας πολὺ τὰς αγαπᾷ — ή μαγειρευμέναι κατὰ μυρίους τρόπους ὧν — κατ' ἐμέ τυλλάχιστον — προτιμώτερος ό διά κρέατος, όρουζιου, κ.λ. όνθυλευμός. Καί άλλως δέ αναμινύονται εἰς τὰ έμβάμματα άλλων διαφόρων φαγητῶν, και εἰς τό ψητό τοῦ φούρνου, και τὰ καθιστῶσι λίαν νοστιμώτερα.

Η καλλιέργεια τῶν τοματῶν εἶνε εὐκολωτάτη· άλλ' ένίοτε προσβάλλονται ὑπὸ νόσου καταστρεφούσης ὅλην τὴν συγκομιδὴν των, και καθ' ἥς μετεχειρίσθησαν έπιτυχῶς τὴν δι' ήμίσεως κοχλιαρίου θείου έπίπασιν τῶν μικρῶν ὀπῶν έν αἷς μεταφυτεύονται τὰ φυτάρια (φουντάνι.)

Διατηροῦνται αἱ τομάται επί μακρόν, άφοῦ συλλεγῶσιν ὥριμοι, τεθῶσιν έντός πηλίνου άγγείου και περιχυθῶσι δι' ὕδατος αλατισμένου. Τό άγγεῖον πρέπει έπειτα να καλυφθῇ διὰ πυκνοῦ πανίου, και ν' ἀφεθῇ εἰς τόπον δροσερόν, ὑπόγειον κ.λ.

Τό θέρος. — Ἰδοὺ οἱ μῆνες τοῦ θερισμοῦ εἰς ὅλον τόν κόσμον, κατὰ τό εἰδικόν ήμερολόγιον τοῦ γαλλικοῦ ὕπουργείου τῆς παιδείας :

Ἰανουάριος.—Αὐστραλία, Ν. Ζηλανδία, Χιλί, Ἀργεντίνη.

Φεβρουάριος και Μάρτιος.—Ἀγγλικάι Ἰνδίαί, Ἀνω Αἴγυπτος.

Ἀπρίλιος.—Μεξικόν, Αἴγυπτος, Ἀσιατικὴ Τουρκία, Περσία, Συρία, Μικρὰ Ἀσία, Κούβα.

Μάιος.—Κεντρικὴ Ἀσία, Κίνα, Ἰαπωνία, Φλόριδα.

Ἰούνιος.—Καλλιφορνια, Ἑλλάς, Ἰσπανία, Πορτογαλλία, Ἰταλία, Ὁρεγώνη, Λουϊζιανά, Κολοράδο, Μισουρί.

Ἰούλιος.—Ρωμανία, Βουλγαρία, Οὐγγαρία, Αὐστρία, Γαλλία, Νότιος Ρωσία, Ἀνω Καναδάς.

Αὐγουστος.—Ἀγγλία, Βέλγιον, Ὁλλανδία, Γερμανία, Δανιμαρκία, Πολωνία, Καναδάς.

Σεπτέμβριος.—Σκωτία, Σουηδία, Νορβηγία.

Ὀκτώβριος και Νοέμβριος.—Βόρειος Ρωσία, Περὺ, Νότιος Ἀφρική.

Δεκέμβριος.—Γερμανία.

Κ' έν τούτοις πόσοι δέν φαντάζονται ότι ό Ἰούνιος και Ἰούλιος, δρεπανοφοροῦντες σπεύρουν στάχεις χρυσοῦς παντοῦ!

Διὰ τοὺς φιλομούσους. — Ὁ έν Μιλάνῳ μεγαλεκότης Σοντσόνιο, έκδότης και μουσικῆς έκδοῦς τὴν λαμπρὰν Φλόραν Μιράμπελις τοῦ ιδικοῦ μας Σαμάρα, ήγγειλε πρό τινος μίαν οικονομικὴν έκδοσιν τῶν μεγάλων μουσουργῶν ἀντί 25 μόνον λεπτῶν—τό φυλλάδιον. Ἀλλ' άλλος μουσικός—εἰδικός οὗτος—έκδότης, ό Ρικόρδης, τοῦ Μιλάνου και αὐτός, κλέπτων τὴν ιδεάν μετα σπουδῆς τεκμηριούσης φθόνον, έν τὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων ἔδημοσίευσεν έν λαμπρᾷ έκδόσει· τό πρῶτον φυλλάδιον τῆς «Παγκοσμίου μουσικῆς δι' ἄσμα και κλειδοκύμβαλον, ἀντί 15 λεπτῶν!» Τοῦτο τό πρῶτον φυλλάδιον περιεῖχε τὴν εἰσαγωγὴν και μέρος τῆς ἀ. πράξεως τῶν «Οὐγενότων» τοῦ Μάγερμπερ. Ἀλλὰ μήπως ἐδειλίασεν ό Σοντσόνιο έκ τούτου; Ἐξεναντίας! —Αμέσως ἐξεφούρνισεν αὐτὸς άλλην έκδοσιν, ἀσυγκρίτως πολυτελεστέραν τῆς τοῦ Ρικόρδης ὑπὸ τὸν τίτλον «Μουσικὴ ἀνθολογία» εἰς λαμπρὰ με χρωματιστὸν ἐξώφυλλον φυλλάδια εἰς μέγα 4ον έκ σελ. 8 μόνον ἀντί... 5 λεπτῶν! Ἀναφελές να προσθέσω ἂν ἀρπάζηται ή οὐ ή οὕτω χάρισμα διδομένη αὕτη έκδοσις τῶν ἐξοχοτέρων παγκοσμίων μουσικῶν εἰς ἄσμα και κλειδοκύμβαλον, δι' ἥς ἐδημοσιεύθησαν ἤδη οἱ Οὐγενότοι και ό Κουρεῦς τῆς Σεβίλλης τοῦ Rossini, και ἦν ένθέρμως συνιστῶ εἰς τοὺς μουσοφίλους τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Φιλολογικῆς» μας.

Πόε. — Τοῦ φανταστικοῦ τούτου Ἀμερικανοῦ συγγραφέως, ή «Φιλολογικὴ» ἐδημοσίευσεν ἤδη χαριεντα τινὰ διηγήματα· έπομένως δέν τυγχάνει άγνωστος τοῖς ἀναγνώσταις τῆς, οἵτινες, πιστεύω, εὐχαρίστως θ' ἀναγνώσῃσι τήνδε τὴν σημείωσιν περί αύτοῦ. Ὁ Πόε τὰ διηγήματά του ἔγραφεν ὡς επί τό πολὺ ὑπὸ τὴν ἐμίχλην τῆς μέθης, ἥς τὰς παραδόξους όνειροπολήσεις ήκολούθει. Μίαν χλιαρὰν θερμὴν έσπέραν, εἰς τι ξενοδοχεῖον τοῦ Σέστερφιλδ εἰσῆλθεν ὡχρότατός τις νέος, οὗ ὅλον τό ἐξωτερικόν κατέδιδε τὸν ἐκλελυμένον βίον. Ἐζήτησε δωμάτιον, καπνόν, και οἶνον. Ὁ ὑπηρετῆσας αὐτόν ὑπηρετῆς, όλίγας λέξεις ήδυνήθη ν' ἀνταλλάξῃ μετ' αύτοῦ. Τὴν ἐπισῶταν πρῶταν ό ξενοδόχος ἔκρουσε

τὴν θύραν τοῦ παραδόξου ξένου ἵνα τὸν εἰδοποιήσῃ ὅτι τὸ πρόγευμα παρετέθη, ἀλλ' οὐδεμίαν ἔσχεν ἀπάντησιν. Τότε ἐδίασε τὴν θύραν, ἀλλ' οὐδεὶς ὑπῆρχεν ἐν τῷ δωματίῳ. Ὁ ξένος, εἶχε δραπατεῦσαι διὰ τοῦ παραθύρου!

Ἐπὶ τῆς τραπέζης, παρὰ ποτήριον οἴνου, ὑπῆρχε φιαλιδίον τι μὲ χειρόγραφον, ἐπὶ τῆς πρώτης σελίδος τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον τὰ τρία γράμματα Ε. Α. Π. δι' ὧν συνήθως ὁ Ἐδγὰρ Ἀλλὰν Πόε ὑπέγραφε. Ὁ ξενοδόχος διεφύλαξε, πρὸς μνήμην τοῦ παραδόξου συμβάντος τὸ χειρόγραφον τοῦ ἀναγνώστου, οὐδ' ἠθέλησέ ποτε νὰ τὸ δωρήσῃ εἰς τινά. Τὸ ἐν αὐτῷ γεγραμμένον ποίημα, ἔμεινεν ἔκτοτε ἄγνωστον μέχρι οὗ ἔγγονός τις τοῦ ξενοδόχου, κληρονομήσας αὐτόν, τὸ ἐπώλησεν εἰς τινὰ μεγαλεκδότῃν τῆς Φιλαδελφίας, ὅστις θὰ τὸ ἐκδώσῃ κατ' αὐτάς. Ὡς καλλιγραφικώτατα γεγραμμένον, θεωρεῖται ἀριστουργημα καὶ δὲν ἔχει τίτλον.

Μονόφθαλμος τις ἔβλεπεν ἀπὸ τοῦ παραθύρου, κωφὸν διαβαίνοντα, καὶ τῷ εἶπεν εἰρωνικῶς :

— Ἄ ! κουμπάρε ! Σήμερα ἐφόρτωσες πρῶτ' πρῶτ', βλέπω !

Καὶ ὁ κωφός, — πρὸς τὸν μονόφθαλμον :

— Ἀλήθεια, εἶνε πολὺ πρῶτ', ἀφοῦ καὶ σὺ ἔχεις μόνον τὸ ἓνα παραθυρὶ ἀνοικτό !

X. Θ.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΗΧΩ

Ἐλθεσιν ἐφ' ἡμερῶν. — Παραδοξὸς ἔκθεσις ἔλαβε χώραν εἰς Μαϊνίγκεν. σκοπὸν ἀποκλειστικὸν ἔχουσα τὴν συναγωγὴν ἐφημερίδων περιεχοσῶν ἄρθρα ἐπὶ τοῦ θαγατοῦ τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου Α'.

Ἡ συλλογὴ αὕτη ἀντεπροσωπεύθη ἀπὸ ἐφημερίδας εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν οὐχὶ ὀλιγωτέρων τῶν πεντήκοντα καὶ τεσσαρῶν, ὡς καὶ τῶν διαφόρων αὐτῶν διαλέκτων, μεταξὺ τῶν ὁποίων προεξήρχον ἡ βεγγαλικὴ γλῶσσα, ἡ Ἰνδική, ἡ γουζερικὴ, κινεζικὴ, σανδουικὴ καὶ ἄλλαι ἤτιον παρ' ἡμῖν γνωσταί.

Μονομαχία ἐλαφρῶν φιλολόγων. — Κατόπιν ἄρθρου ὅπερ ἐθεώρησε προσκλητικὸν δι' ἑαυτὸν ὁ γνωστὸς παρ' ἡμῖν παρισινὸς διηγηματογράφος κ. **Catulle Mendes** ἐπεμψε προκλητικὴν ἐπιστολὴν πρὸς τινῶν ἡμερῶν πρὸς τὸν κ. Ἐρνέστον Λεβλάν, τὸν γραψάντα τὸ ἄρθρον ἐκεῖνο. Ὁ κ. Λεβλάν ἐδέχθη νὰ δώσῃ ἱκανοποίησιν διὰ τῶν ὅπλων, καὶ ἀφοῦ πᾶσα πρὸς συμφιλίωσιν ἀπόπειρα ἀπέβη ματαία, ἐγένετο τῇ 7ῇ Φεβρουαρίου μονομαχία διὰ ξίφους μεταξὺ τῶν δύο ἀντιπαλῶν.

Πρῶτος ὁ κ. Λεβλάν ἔλαβεν ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς παρειᾶς ἐλαφρὸν τραῦμα ὅπερ οἱ ἱατροὶ δὲν ἐθεώρησαν ἐπαρκές ἵνα θέσῃ τέρμα εἰς τὴν μονομαχίαν. Ἐπαναλεί-

φθεῖσθαι δὲ ταύτης, νέον τραῦμα ἔλαβεν ὁ κ. Λεβλάν ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ ἡ μονομαχία ἐθὺς ἐπερατώθη, διότι τὸ δευτέρον τοῦτο τραῦμα ἦτο σοβαρὸν, καὶ δὲν ἐπέτρεπε τὴν περαιτέρω ἐξακολούθησιν αὐτῆς.

Ὁ Σχιλλέρ... ἀφορίζόμενος ὑπὸ τῶν Ἑλβετῶν. — Τὰ ἅπαντα τοῦ Γερμανοῦ ποιητοῦ Σχιλλέρου ἀπεκλεισθήσαν τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ἑλβετικῆς πόλεως Λυκέρνης ὡς αἰρετικὰ. Ὁ Γουλιέλμος Τέλλος τοῦ ποιητοῦ ἐθεωρήθη ὑπὸ τῶν Ἑλβετῶν ὡς μὴ συνάδων πρὸς τὰς περὶ ἐλευθερίας παραδόσεις τῆς ἐλευθέρας τῶν πατρίδος.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΣΤ. ΜΑΡΤΖΩΚΗ. *

Εἰς μικρὸν τεῦχος ὁ κ. Στ. Μαρτζώκης ἐξέδωκεν ἐν Ζακύνθῳ συλλογὴν ποιημάτων ἐκ τῶν ἀναγομένων εἰς τὸ εἶδος τῶν **Ballades**. Ἡ **ballade**, δηλοῦσα κατὰ τὸν μεσαιῶνα ποίησιν ὑπὸ μουσικῆς συνοδευομένην, μετέβαλε μετέπειτα σημασίαν παρὰ τοῖς Ἀγγλοῖς καὶ Γερμανοῖς, ἰδίως δὲ τοῖς Σκώττοις, ἐμφαίνουσα ποίημα περιέχον γεγονότα πραγματικὰ ἢ φανταστικὰ μετέχοντα ποίαν τινὰ μελαγχολίαν καὶ ἐν οἷς πρωταγωνιστεῖ ἡ δράσις.

Τὰ ποιημάτια τοῦ κ. Μαρτζώκη, ἐν οἷς τὸ αἶσθημα τῆς μελαγχολίας πλεονάζει, ἀφίνουσιν ἕκαστον εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀναγνώστου εἰκόνα ζωηράν μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν, δύναται δὲ τις ἐν αὐτοῖς ν' ἀπαντήσῃ στροφὰς ἐγκλειούσας ὠραίας ἐννοίας, ὡς τὴν εἰς τὸ Παύλιν δι' ἐπερχομένην :

Τρέχε, Τύχῃ, ὅλη τὴν πλάσιν.
Κ' ἐνῷ ἐσὺ γοργὰ γυρίζεις,
Τὰ παιδιὰ τῆς νᾶ θανάτου
Τούτῃ ἢ φύσιν δὲν μπορεῖ.
Πότε ὁρμᾷς στὴν εὐφροσύνη
Καὶ φριχτὰ τὴν βασανίζεις,
Πότε κάνεις τὴ βλακίαν
Νὰ σκορπᾷ φεγγαροβλή.

Εἴτα περιέχονται ὁ γνωστὸς εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς « Φιλολογικῆς Ἀκροπόλεως » **Εὐλογάπας**, ὁ **Σκαφτιάς**, ἡ **Μέθη**, ἡ **Γέννησις καὶ Θάνατος** κλπ.

Εἰς τὸ προσεχές φύλλον, θέλει δημοσιεῖσθαι ὁ

ΦΡΟΥΡΟΣ !

Ἐπιστρατευτικὴ Ἀνάμνησις, ὑπὸ Χ. Χρηστοδασίῃ. Καὶ

Η ΨΕΥΔΟΣΥΖΥΓΟΣ

Διήγημα τοῦ Ἰσάκ

Μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Οὐγγρικοῦ.

Τιμὴ

ΑΓΓΕΛΙΩΝ

Δι' ἕκαστον μικρὸν στίχον λεπτὰ 15.

* **Ballades. Ποιήματα**, ὑπὸ Στεφάνου Μαρτζώκη. Ἐν Ζακύνθῳ. Τύποις Καψοκερέλε 1889.